

MLADA RAST

družinski pomenki

Majhen razgovor - velika stvar

Otroški lasje zahtevajo nego

Pomladni športni dan Igraj se z menoj!

PROSTO PO DOŽIVETJU

V naše podgorje je stopila pomlad. Nasmehnila se je temnim gozdovom in ozeleneli so, pozdravila je travnike in sveže zelena trava, cvetje jih je prekrila kot mehka preproga.

Težko je sedeti v tem času med štirimi šolskimi stenami. Morda so razumeli naše tihe želje profesorji. Včeraj smo imeli pomladni športni dan. Kakor čebelice iz panja smo zleteli na vse strani. Športni dan je imel poleg veselega tudi nekaj resnobe. Obiskali, pozdravili in okrasili smo vse spominske plošče in spomenike iz narodnoosvobodilne vojne v našem šolskem okolišju.

Toplo jutranje sonce nas je pozdravljalo, ko smo se zbirali pred šolo. Sošolci so se mi zdeli pomladno prenovljeni in drugače veseli kot sicer. Tovariši profesorji so bili prijaznejši in mlajši kot v šoli.

Ze ob sedmih smo se napotili proti Možjanci. To je velikemu svetu neznan vas. Dobro pa jo poznajo partizani, saj jim je audila gostoljubno zavetje v težkih časih narodnoosvobodilne vojne.

Kratka pot po tlakovani avtomobilski cesti, in že smo v podnožju možjanskega hriba. Pot prav do vasi so zgradili pred nekaj leti naši brigadirji.

Ze smo na Možjanci. Ljudje delajo na poljih. Prav dame sade krompir. Nimajo časa za nas. — Obstanemo pred spominsko ploščo. Tu sta padla dva mlada kurirja. Tovariš ravnatelj obudi spomin z opisom dogodka. Mirko in Staša deklamirata. Prav lepo sta povedala. Staša položi pred ploščo šopek narcis. V tiho lepi pomladni svet se razlega naša pesem. Doživeli smo nekaj lepega.

Nekje daleč je bila ura devet. Pozabili smo, da smo šolarji. Danes je vendar naš pomladni športni dan. Minil je, toda ostali so uam najlepši spomini...

Kozelj Mirko,

6. razred, Preddvor

Sonce je vzšlo in v travi se je bleščala roša. Sla sem na travnik, da bi se igrala. Na bilki je sedela kobilica. Sedela je in jedla bilko za zajtrk.

»Kobilica,« sem rekl, »ali bi se igrala z menoj?«

Poskusila sem jo ujeti pa mi je skokoma ušla.

se je utegnla dotakniti, mi je že štrbunknila v vodo.

Pod hrastom je sedela veverica in luščila z majhnimi ostrimi zobmi želod.

»Veverica,« sem rekla, »ali bi se ti igrala z menoj?«

Ko pa sem se ji približala, je že odhitela po drevesu navzgor.

Priskakljala je žaba in občepela ob ribniku. Mislim, da je hotela ujeti muho.

»Žaba,« sem rekla, »ali bi se igrala z menoj?« Hotela sem jo ujeti, pa mi je tudi ona skokoma ušla.

Na hlotu je čepela želva. Bila je čisto mirna in grela se je na soncu.

»Želva,« sem rekla, »ali bi se igrala z menoj?« Se preden pa sem

Nihče, prav nihče se ni hotel igrati z mano. Utrgala sem regratovo lučko in pihnila. Potem sem se vrnila k ribniku in sedla na kamen. Gledala sem žuželko, ki je letala tik nad vodno gladino.

Kobilica se je vrnila in sedla poleg mene. Potem je prišla žaba in občepela v travi pred menoj. Tudi želva je prilezla nazaj na svoj hlot. Z drevesa se je spustila veverica in me opazovala s svetilnimi očmi. In ko sem se naprej čisto tiho in mirno sedela (bala sem se, da bi jih ne preplašila in bi potem zbežale), je iz grma, kamor se je bil skrnil, stopil srnjaček in me zvedavo opazoval. Se dihati si nisem upala. Srnjaček se mi je približal, bil je že tako blizu, da bi se ga lahko dotaknila. Toda nisem se ganila in tudi rekla nisem nobene. Srnjaček pa je stegnil jezik in me polizal po licu. O tedaj sem bila srečna, srečna — kakor se le da biti srečen. Kajti vsi, prav vsi so se z menoj — igrali.

Prev. M. S.

Pogovori z najmlajšimi

Majreta Zorman (učenka 7. razreda Cerklje).

Kar korajžno naprej, čeprav tvoja pesmica tokrat ne bo objavljena. Če se boš še bolj potrudila in nam spet kaj pisala, bomo zelo veseli.

Tabornik odreda »Jeklarjevi« z Jesenic.

Prejeli smo tvojo pesmico

»Straha, ki si jo namenil tej rubriki. Zal, je kakor vidiš, nismo objavili. Zato ti polagam na srce: piši skrbno, izbiraj besede in pazi na lepoto verza, pa bomo ob tvoji ponovni pošiljki zadovoljni mi in ti.

Dragi pionirji, sodelujte z nami! Z veseljem bomo prejeli vsa vaša lepo in skrbno pripravljena dela.

VIHAR POD TRIGLAVOM

Riše Milan Batista

Brigada Franceta Prešerna

153

Vso noč so Nemci po malem streljali proti oknom koč — napadli pa je le niso, kajti ball so se, da bi izgubili preveč ljudi. Ko se je zasvitalo, so privedli okrepitve. Spet so ropotali mitraljezi. Tako je šlo ves dan. Proti večeru so Nemci poskusili s strupenimi plini, potem pa se jim je posrečilo, da so zantili ogenj na lesenem gornjem delu koč.

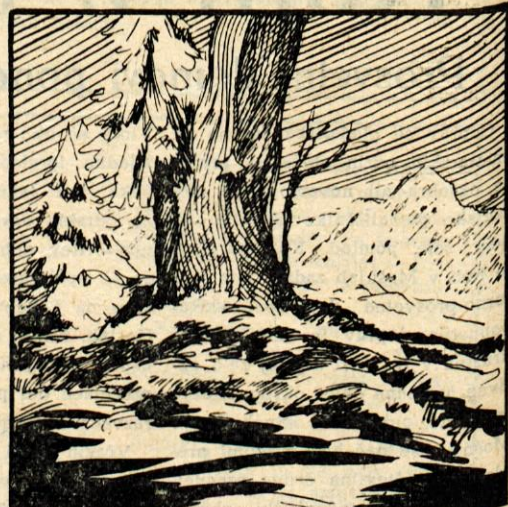
154

Kočo je zajel plamen. Nekateri partizani so začeli obupavati. Spet se je eden pripravil, da bo poskusil z begom iz koč. Tovariši so začeli skozi okna divje obstreljevati položaje nemških mitraljezov. Nemci so še besneje odgovarjali. Potem je nekdo odsunil vrata, borec, ki je hotel poskusiti s probojem, pa je planil skozi nje in se pognal po čistini.

155

Ampak samo nekaj korakov je napravil — ko ga je presekala rafal iz mitraljeza, da se je zrušil kot spodsekana smreka. Nemški policisti so divje zaplili in podvojili streljanje. Medtem pa je gornji del koč gorel; tramovje se je rušilo in prasketalo. Spodaj so se partizani še vedno branili, dokler ni poslednji od njih umolknil mrtev med ožganim zidovjem.

156

Nekaj partizanov je po naključju ušlo smrti, ki so jo zakrivali izdajalci: nastanili so se bili v bajti nedaleč od Lovčeve koč, te bajte pa Nemci niso odkrili. Ko so zelenici odšli, so ti partizani pokopali svoje tovariše v skupen grob, potem pa so se vrnil v brigado, ki je še večjim poletom na vsakem koraku uničevala okupatorje in domače izdajalce.

